

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 5

MAI 1992

28. årg.

Vandringen

«1. Jeg er det sanne vintre, og min Far er vingårdsmannen. 2. Hver gren på meg som ikke bærer frukt, tar Han bort. Og hver den som bærer frukt, renser Han, for at den skal bære mer frukt.» Joh. 15, 1-2

«Jeg er en Kristi pilgrim på vei til Sions stad», synges det av mang en. Ja, hvem er det? At det ikke er den åpenbare verden det her er tale om, det er jo åpenbart, men når denne store hopen er gått bort, og vi står igjen med den flokken som har tenkt seg til Sions stad, da er vel alt i sin skjønneste orden? Denne flokken kan vel med frimodighet ta del i sangen, eller må også denne flokken deles i to?

Ja, det var ti jomfruer som tok sine lamper og gikk ut for å møte brudgommen. Så langt var de like. Vi ser at det dreide seg om *omvendelse*. De vendte *alle* om fra sin tidligere ferd. Nå gikk de ikke lenger etter verdens vis i det ytre, men de gikk for å møte brudgommen, Jesus! De tok åpenbart dette med omven-

delsen alvorlig alle ti, i motsetning til det vi ser så mye av i dag, at en bare tar den kristne bekjennelsen i munnen, men fortsettter å leve på verdens vis. Det må bare sies klart, ellers så svikter vi både dem det gjelder og det Guds ord vi har lært å kjenne, at *disse når aldri frem!*

Men nå minner Jesus oss på dette alvorlige, at også fem av *disse* jomfruene ikke nådde frem. Og vi kan si det helt enkelt; *fordi Jesus aldri nådde frem til dem!* De var så altfor opptatt med sin *selvlagde* kristendom, noe som jo også åpenbarer et hjertets svik i forhold til Guds ord, det får ikke tale fullt ut, men knappest av til sånn *passende rimelig*. Du har kanskje opplevd dette, å sitte fordypet i en avis eller bok, og så oppfatter du plutselig at et mennes-

ke taler til deg, og det har kanskje prøvd en stund allerede å nå igjennom til deg. Slik er det med mange, de er så opptatt med sin «kristendom», alt de skal være og gjøre, at Herren ikke når igjennom. «Oljen er jo troen på Kristi Rettferdighet som gir åndens lys, Åndens kraft og den nye viljen.» (C. A. Hansen.)

Men så lenge de var på vandringen, deltok de nok frimodig i sangen; «Jeg er en Kristi pilgrim -» Med en pilgrim så forstår vi en som har lagt ut på en såkalt «hellig» reise. Til Jerusalem f.eks. eller et annet såkalt hellig sted. Slik legger også mange ut på reisen til det helligste av alle steder; – det Jerusalem som er der opp.» Gal. 4, 26. Og nå glemmer vi alle dem som sier: «Herre, Herre, men ikke gjør det Han befaler.» Vi holder oss til dem som er vakt opp av syndesøvnen og er begynt å ta disse ting alvorlig. Det er nemlig det som mangler de første, *de sover i sine synder!*

Ja, så er det blitt alvor da; «Farvel du brede strede, du ser meg aldri mer –» Du har lest i Guds ord om det nye Jerusalem; «Ikke noe urent kommer inn der.» Åp. 21, 27. Så det urene i verden sier du da farvel. De åpenbare synder, *de verdslige lyster* og den musikk og de omgangsformer som tenner disse lyster, dans og drikk o.l. Dette forstår du snart, det går ikke ihop med et hellig liv. Guds

folk skal være et *hellig* folk. Denne kunnskap er helt rett, og hva er mer på sin plass, tenker du, enn å søke å leve i samsvar med denne kunnskap! Så går det gjerne en tid hvor du finner ut av disse ting og kvitter deg med det ene og det andre, og så synes du ha nått et stykke på vei i denne vandringen, men målet er ikke nådd med det. Snart begynner du å oppdage at du henger mer fast ved disse ting enn du først var klar over. Du kjenner en forunderlig *dragelse* mot dem! Du begynner å innse at det er noe *her inne* som drages imot det urene i verden. Det er noe *her inne* det er noe galt med. Her gir mange opp kampen, og istedet for å kjempe videre, så begynner de å gi synden andre navn. Gjerrighet blir sparsommelighet, sladder og bakta-lelse blir nidkjærhet for sannheten, utukt blir *naturlig*, Gud har jo skapt oss slik, og jeg kan ikke forstå at *det* er synd og *det* er synd osv., og der blir de liggende. Eller de dekker seg bak sin svakhet; jeg er jo bare en arm synder, og så får det som skulle drive oss til Jesus i en sann omven-delse, bli anledning til å fortsette i syndelivet!

Men du er mer ærlig enn dette og har et oppriktigere sinn, så du begynner å gå løs på disse indre syndene også, og da blir det virkelig kamp! De urene tankene og fantasiene, de urene motivene, utålmodig-

heten, irritasjonen, det kalde og døde hjertet, mangelen på kjærlighet og oppriktighet, alvor og standhaftighet. Dette å elske og ha omsorg for *alle*. Denne tregheten og ulysten til Guds ord og bønn. Du elsker istedet ditt eget og verden så mye mer. Ja, Paulus han sier det så sterkt, at det onde *ligger meg for hånden*. Rom. 7, 21. Dette hjertet ditt vil liksom ikke den veien du befaler det, men viser seg å ha sin egen vilje og lyst. Det bryr seg ikke det minste om dine ønsker om å bli from, men fortsetter å *søke sitt eget!*

Her kan du se for deg en som går i en åker og luker ugress, og så vokser det opp dobbelt så mye bak ham, som det var foran ham, og snur han

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.
Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. bankgiro 3204.10.10222

seg for å luke vekk det, så vokser det opp tredobbelig igjen. Det er en åker gjennomvevd av røtter. Fra grove store, til så små og fine at du knapt kan se dem. Som silketråder! Som blodåresystemet i menneskekroppen; samme hvor du setter inn en nål, så treffer du en åre, og det kommer ut blod.

Da utbrøt den i egne øyne, fromme Paulus: «Jeg elendige menneske! hvem skal fri meg fra dette dødeńs legeme!» Rom. 7, 24. Det lot seg ikke gjøre å forbedre det. Det hørte *døden* til!

Du trodde kanskje en tid at du hadde nådd et stykke vei på pilgrimsvandringen din. Men så går det altså opp for deg, at du fremdeles står med begge bena plantet i verden! *for Jesus har ikke nådd igjennom til deg!* Ditt hjerte har ikke vært opptatt *med Ham!* Det var dette de fem dårlige jomfruer ble klar over, *for sent!* Du har vært for oppatt med hva du skulle være og gjøre, og ikke være og ikke gjøre, føle og oppleve. Og her har du forsøkt å inngå kompromisser med Herrens ord!

Men Jesus henvender seg ikke til deg gjennom følelser og opplevelser. Han *taler* til deg! Like konkret som vi taler med hverandre. Og det gjør Han i sitt ord! Følelser og opplevelser følger i tilfelle *etter* ordet,

og hvis ikke det er ordet som utløser det, så bør du ikke akte på det!

Hør hva vi leste her! Vi sier at Gud *åpenbarer* seg, ja, men hvorhen? Å åpenbare seg, d.v.s. å forklare seg for oss. Ikke i syner, men i sitt ord. Og hør! – v1. – Her taler Jesus til deg, og sier noe om seg selv og sin Far. Og så taler Han videre om hva denne Faderen, vingårdsmannen gjør. v2.

Nå talte vi om denne som hadde lagt ut på pilgrimsferden; hva feil gjorde han egentlig? Jo, han stilte seg i Faderens sted og forsøkte å gjøre vingårdsmannens arbeid selv. Her leser vi i v2b. Renser *Han!* Men du har forsøkt å rense *deg selv!* Du har forsøkt å produsere frukt, men frukt *produseres* ikke, den *vokser frem* av en *levende* organisme. Og så ble det så annerledes frukt som vokste frem enn det du gjerne ville se, og du må sanne Jesu ord; en sanker ikke fikener av tistler.

Gud har i naturen lagt hele veksten ned i et lite frø, og når det vokser til så bærer det den frukt Gud har skapt det til å bære. Og om *du* aldri så mye vil, så kan du ikke få det til å bære noe annet. Derfor kan heller ikke du, som et syndig menneske, bære frukt som er av Den Hellige Ånd, for du er rett og slett ingen *hellig ånd*, men et fallent syndig menneske.

Det er ingen andre pilgrimer på

vei til Sions stad enn de som *er født* til å være det! De som ved evangeliets ord er blitt innpodet i stammen, i Jesus!

Det du nå må rette din oppmerksomhet imot, du som har strevd så fånyttes, det er ikke dette å bære frukt og gjøre gode gjerninger osv. men om du virkelig *kjenner Jesus!* Om du har fått visshet i ditt hjerte, at du hører Ham til. For Jesus spør ikke etter dine gode gjerninger. Han forsøker ikke å høste av et tørt tre, men tvertimot så peker Han på dine dårlige gjerninger, og gjør deg oppmerksom på hele ditt syndefordervede hjerte i det Iovens ord du til nå har beskjeftiget deg med, og sier: Se, alt dette var det jeg tok med meg opp på korsets tre. Du behøver ikke å bli annerledes for å komme til meg. For å gjøre deg annerledes, det er *min* oppgave. Mens du ennå var skrøpelig døde Kristus til fastsatt tid for ugodelige. Rom. 5, 6. Derfor er det også den største ulykke når det lykkes et menneske å bli *fromt*. Jesus kan ikke gjøre noe for dem. Men de skrøpelige og ugodelige dem har Han allerede gjort alt for.

Før du trodde, mens du ennå levde i synd og last som en fiende av Kristi kors, døde Han til en soning for dine synder, *hvem du så er!* Han døde for *ugodelige!* Du ugodelige, i hva slags forhold du måtte befinne deg, i hva slags laster eller synder.

Hele ditt forvendte liv er skjult i himmelen for Gud, for Kristi skyld, og du er *elsket* av Gud, for Kristi skyld, med en evig kjærlighet, her og nå, i denne stund! Det er det evangelium *Guds ord* forkynner deg, før mennesker kommer og legger sine tanker til, for å gjøre det «rimeligere.». Så kom til Ham, og *la* dere frelse, kaller ordet.

Det er noen som ikke bærer frukt for Gud, og det er de som forsøker å gjøre vingårdsmannesn arbeid selv. De lar seg ikke innpode og de lar seg ikke rense. De vokser ikke *sammen med* stammen!

Du vet når det gjelder poding, så er det to sår som føres sammen. Det er sår både i stammen og på greina. Da mennesket ved syndefallet ble revet fra Gud, så etterlot det et sår, som ikke ville gro hos ham, og takk Gud for det! Hos mennesket så grodde det til; en skorpe av smuss, der det «lå på jorden.» Det er denne «rua» Herren pirker i når Han begynner å ta seg av et menneske, (og det gjør vondt), og avdekker *såret* og legger det *åpent*. Den Herren tar seg av, *han blir såret!* Over sin synd og tilstand! Og så kan han podes, sår mot sår. *Ditt* sår p.g.a. din synd, og *Hans* sår for dine synders skyld. Når jeg i min nød får tro, at himmelens Gud er såret både i sitt hjerte og på sitt legeme av kjærlig-

het til meg, smelter jeg ikke da sammen med Ham?

«Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg.» Og så kan du føye *ditt* navn til! Han bærer sår på sitt legeme, Gud, for din synds skyld! Det kan du vite om Ham, for det har han åpenbart i sitt ord! Kjenner du fremdeles på en isklump der inne som ikke lar seg bevege? Ja, da ser du også hva din «kristendom» og dine fromme gjerninger er verd! Det er ihvertfall ikke *av hjerte* da.

Kristendom, det er da tale om et fortrolig samfunn med Herren. Det er å bli barn i Faderhuset. Da må du først av alt få høre vitnesbyrdet om Jesus og bli fornøyd *med Ham!* La dette få være et spørsmål nettopp til deg nå; er du *fornøyd* med Ham? For Jesus har også en alvorlig påminnelse til oss her: «Hver gren på meg som ikke bærer frukt, tar Han bort!» Og Han lyver ikke!

Einar Kristoffersen.

En underlig scene!

«De... kastede lod om mit klædebon.» Johs. 19, 24.

En underlig scene! Der hænger Guds Søn og pines og dør for verdens synd, og så er der mennesker, der kaster lod om Hans kjortel.

De tænker kun på at føre sig en fordel af Jesu korsfæstelse.

Men ser vi ikke denne scene endnu – om end ikke så rå som hin dag? Hvor mange er der ikke den dag i dag, som kun har med kristendommen at gøre, fordi der er timelig *fordel* derved? Jesu død er ikke deres liv og salighed, de interesserer sig kun eller da særlig kun for hans «klædebon», det ydre, embedet, ind-

tægter. Tænk på mange præster, lærere, kirketjenere, gravere.

Men en skare står nu som dengang om Jesu kors med blikket rettet mod korsfæstede selv. Deres hjerter er hos Ham – Ham selv. Fordi Hans død er deres liv og frelse.

Hvor er din plads på Golgata? I blandt Kristi korses fjender eller venner? Hvor er dit hjerte – ved Hans klædebon eller hos Ham selv – den blødende, døende Frelser?

N. P. Madsen

(Fra «Trompeten for Kristus»)

Arvingen reiser hjem

Av J. de Liefde

Det er dumt å ikke nå målet for reisen, p.g.a. et velsmakende måltid mat på veien.

Den som reiste med passasjervogna over Amersfoort i den tiden jeg nå forteller om, vet at en der hadde god anledning til å hvile ut og styrke seg med særsgod og vel tillagte mat. Mange minnes kanskje de velkjente kotelettene som de serverte der.

I matsalen var det nå mellom de

andre reisende en tykkfallen frue, som hadde for seg ikke mindre enn to koteletter på en gang, foruten en mengde brød og kjeks. Hvor bunden hun enn var til måltidet sitt, brukte hun likevel svært flittig munnen sin til mang slags samtale. Da jeg ved et tilfelle kom i nærheten av henne og skulle drikke et glass vin,

flommet talen hennes over i en ordstrøm som jeg fryktet aldri ville ta slutt. Hun snakket mest ikke om annet enn reisen sin og gleden over å ha nådd så lykkelig frem.

Så nå kunne hun få reise med videre til Voorthuisen. Uten overdrielse kan jeg slå fast at hun sikkert ti ganger sa: «Skal tro hva klokken er, vi må nok passe på at ikke vogna kjører fra oss.» Likevel brydde hun seg ikke mer om reisen sin enn at hun ble sittende ved koteletten sin, enda postføreren hadde sunget ut at alt var ferdig til avreise. Jeg sa henne beint frem at hun nå burde reise seg og gi en god dag i den halve koteletten, om hun ville være med i vogna. Til slutt sto hun likevel opp under klagemål over det bryet hun hadde ved å reise med passasjervogna. Men mens hun med den ene hånden tok kåpa si, klemte hun fremdeles om gaffelen med den andre. I mellomtiden skyndte jeg meg til vogna som snart rullet avsted uten den «kotelettetende» fruen. Men vi var knapt kommet over den lange broen før et gjennomtrengende rop nådde ørene våre. Gjennom vinduene så jeg fruen og en oppvarter komme springende, og hun skrek det hun orket, alt mens hun viftet med armene. Alt hennes strev og ståhei var likevel fånyttes. Om litt var hun langt ute av syne.

Hr. Sybrand hadde også sett på

denne hendelsen. Han ristet på hodet og sa: «Benjamin, tenk hvor dumt det er å ikke nå målet for reisen p.g.a. et skarve måltid mat.»

«Kotelettene har skylden,» svarte jeg.

«Slett ikke! Kotelettene er like skyldfrie i det som du og jeg.»

«Men det var likevel grunnen til at hun glemte målet for reisen sin.»

«Å nei da. Fruen har heller ikke glemt dette målet, for alt mens hun åt, talte hun mest ikke om annet enn reisen sin.»

«Hva tror De så er årsaken til uhellet hennes?»

«Jeg finner to årsaker til den. Den første er at matlysten hennes var større enn reiselysten. Derfor ble hun sittende ved bordet da hun burde ha skyndet seg til vogna. Hun hadde således større trang til å tale om reisen sin enn å holde frem med den. For hver bit hun førte til munnen, trodde hun ennå å ha tid til å ta enda en. Det hun ønsket holdt hun også for å være rimelig. Når kjærligheten til en småting fører oss i et skjevt forhold til selve hovedsaken, ser vi alt skjevt. Uten tvil trodde denne fruen at vognføreren skulle vente til hun hadde spist opp siste biten sin. Hvor urimelig det enn kan høres, fikk hun seg kanskje til å tro at vognføreren av godlynne ville la vogna vente for hennes skyld, ja kanskje til og med at kusken skulle

snu og ta henne med, så snart de merket at hun var borte. «En regner vel ikke så nøyne,» eller: «De vil vel være miskunnelige og milde.» Med slike tanker og talemåter synes mange mennesker å være født. Men mens de sitter i tanker og nyter det de har kjøpt på stasjonene, går vogna videre, og de blir tilbake.»

«Ja,» sa jeg, «men sannelig var det hardt for denne fruen; for hun kom bare et minutt for sent.»

«Et minutt eller ti timer, vennen min, gjør det samme, når en er under fastsatte lover og påbud. Den som kommer et minutt for sent, er likeså ille ute som den som kommer mye for sent. For ingen av dem kommer med i passasjervogna.»

«Men kan så dette være helt rett? Vognføreren kunne vel ha stanset og ventet på dem som kom bare et minutt for sent.»

«Legg ikke skylda på vognføreren! Han hadde vel kunnet vente, men hadde slett ikke noen plikt til det. Og dette kvinnfolket som nå ble etter, hadde slett ingen rett til å vente noe av ham. Hun hadde tapt all rett, siden hun fikk påbud i tide om å holde seg ferdig, og dersom vognføreren hadde stanset og tatt henne med, var det en ren *nådegjerning*.»

«Lykkelig den reisende,» sa jeg, «som har en nådig fører han kan være på reise med; han kan likeså

lite miste vogna som målet for reisen av syne.»

«Sant og visst, men en slik fører vil helst ha slike reisende som har større reiselyst enn matlyst, og sterke lengsel etter målet for reisen enn trangen etter å få seg noe til livs på veien.» «De nevnte en annen årsak til at dette kvinnfolket ble tilbake?»

«Ja, den er likefrem: hun reiste trolig ikke med håp om å få se igjen en far eller få en arv. Ellers hadde hun gitt en god dag i kotelettene.»

«Ja, De har rett i det,» sa jeg, «for jeg har selv sprunget ifra et glass vin.»

«Det kom nok av at du tenkte på far din og arven?»

«Sant å si var jeg inderlig glad, da postføreren meldte fra at tiden for avreise var kommet.»

Der har vi etter en stor forskjell på to reisende. Jeg så hvorledes damen satte opp en misfornøyd mine, og hvorledes du med glede tok hatten din og sprang avgårde. Det er likevel ikke så merkelig. Du ville gjerne vraket ti måltid, mens hun ikke kunne gi slipp på en eneste kotelett. Derfor var hun mest fornøyd med bare å tale om reisen sin, mens du bare lengtet etter å holde frem med den.»

(Forts. neste nr.)

Den gode hyrde

I foregående artikel er talt om det store hovedbevis på Kristi hyrdetroskab: at han *satte sitt liv til for fårene*. Vi skal her særlig tale om den måde, hvorpå «fårenes store hyrde» tager sig af sine får:

I Joh. 10 taler Jesus blot i almindelige vendinger om, at han giver fårene evigt liv og vil vakte og værne dem sådan, at ingen skal rive dem ud af hans hånd. Vi vil imidlertid her lidt nærmere undersøge *måden*, han gør det på. Dels for ret at lære fårene at kende – se, hvem det er, han kalder med dette navn – og dels for at se, hvordan han i de forskellige tilfælde behandler hvert enkelt. Alt dette vil vi kunne lære ud fra en profetisk tekst, hvor Herren selv i bestemte og tydelige vendinger udtaler sig om måden for fårenes pleje og røgt – nemlig Ezek. 34. kap.

Herren retter dér først de alvorligste bebrejdelse mod de hyrder over hans folk, som ikke røgtede fårene med den omhu, de burde, og fortsætter med at skildre, hvordan han selv vil tage sig af dem. «Herrens ord kom til mig således,» siger Ezeziel: «*Menneskesøn, profetér mod Israels hyrder, profetér og sig til dem: Så siger den Herre Herren: Ve Israels hyrder, som røgtede sig selv!*

Skal hyrderne ikke røgte hjorden? I fortærede mælken, med ulden klædte I eder, de fede dyr slagtede I, men hjorden røgtede I ikke; de svage dyr styrkede I ikke, de syge lægte I ikke, de sårede forbandt I ikke, de adsplittede bragte I ikke tilbage, de vildfarende opsøgte I ikke, men I styrede dem med hårdhed og grumhed.»

I v. 7–10 rettes tillige en forfærdelig trusel mod de ligefyldige og forsømmelige hyrder. «*Så sandt jeg lever, lyder det fra den Herre Herren: Fordi min hjord blev til rov – – fordi hyrderne røgtede sig selv og ikke min hjord, derfor, I hyrder, hør Herrens ord! Så siger den Herre Herren: Se, jeg kommer over hyrderne og kræver min hjord af deres hånd, og jeg sætter dem fra at vakte min hjord.»*

Gennem disse Herrens ord slår os en så brændende nidkærhed for fårene i møde, at man må bæve ved tanken om at være hyrde, hvis man ikke er en hyrde efter Herrens sind. Men på den anden side: ægges Herren i den grad til nidkærhed over fårenes vanrøgte, da må han sikkertlig selv have et andet sind end de hyrder, han så hårdt går i rette med. Han må antages selv at ville gøre det modsatte af, hvad han dømmer og straffer hos dem.

Vi mennesker har i almindeligheden opfattelse, at hvis blot vi er, som vi bør være, så vil Herren nok være os nådig. Men føler vi os «svage», «sårede», «adsplittede» og «vildfarende», så tror vi straks, at Herren er så ligeglæd med os, ja, vred på os, at vi i bønnen må sætte al vor kraft ind på at *bevæge ham til* at være os nådig. Hvordan kan du dog tro, at han selv er sådan, når du ser hans brændende nidkærhed mod de hyrder, som var det? Se, hvor forfærde-
lig fordrejet det billede af Kristus er, som dit vantro hjerte præsenterer dig for! Tyder ikke netop hans nid-
kærhed på, at han selv har et andet sind?

Når hyrderne trues med straf, fordi de ikke «styrker de svage», men styrer dem «med hårdhed og grum-
hed», så slutter jeg deraf, at han selv vil behandle de svage på fuldstændig modsat vis. Når de bebrejdes, at de ikke «læger de syge» eller «for-
bindes de sårede», så slutter jeg, at han selv vil gøre netop dette, som de uværdige hyrder forsømte.

Ja, hvad mere er – jeg behøver ikke at bygge på slutninger alene. Han har direkte sagt det, at netop det modsatte af, hvad hyrderne gjorde, vil han gøre. «Thi så siger den Herre Herren: *Se, jeg vil selv spørge efter min hjord og tage mig af den. – Jeg vil selv røgte min hjord og selv lade dem lejre sig, lyder det*

fra den Herre Herren. De vildfarende dyr vil jeg opsøge, de adsplittede vil jeg bringe tilbage, de sårede vil jeg forbinde, de svage vil jeg styrke, og de fede og kraftige vil jeg vogte; jeg vil røgte dem, som det er ret» (v. 11–16).

Ved gennemgangen af denne tekst vil vi hovedsagelig benytte os af Luthers udlægning deraf i hans prædiken på 2. søndag efter påske. Alle citater i det følgende vil derfor være af Luther.

«Her ser du,» siger Luther, «at med Kristi rige er det sådan, at han beskæftiger sig med de *svage*, de *syge*, de *sårede*, går ind for deres sag og hjælper dem til rette. – De omtalte hyrder derimod styrede med hårhed og grumhed. Det vil sige, de holdt med megen nidkærhed folket forpligtet på Guds lov, fjedede selv nye regler og bud til – som man gør det den dag i dag. Og holder man ikke til punkt og prikke det hele, så råber de op med lovens strengeste dom. Men, siger Herren, dette er ikke at røgte sjælene ret. Sådan er det ikke, han handler selv. Dermed var heller ingen hjulpet. Man opnår kun – som det følgende vil vise – at fordærve det hele i bund og grund.

Profetens ord vil vi nu – sætning for sætning – betragte.

De svage dyr styrkede I ikke, siger han først.

De *svage* skal man styrke. Men

hvem er de svage? De svage er dem, som er skrøbelige i troen, har et følsomt sind og tager alting tungt. Dem skal man ikke tvinge og sige: Det og det må du gøre – du må våge og bedre give agt på dig selv, du må være stærk, have større vished i troen o.s.v. – ellers er du fortapt. Thi dette er ikke at styrke de svage.»

Man har vel lov at sige til dem, at der mangler dem noget, men af den grund at fordømme dem må man vogte sig for. Hellere sige dem noget der kan styrke deres tro. «Paulus siger med henblik herpå i Rom. 14, 1: «Den, som er skrøbelig i troen, skal I tage jer af uden at sætte jer til doms over hans meninger.» Og i 15, 1: «Vi, som er stærke, er skyldige at bære de svages skrøbeligheder.» Man bør altså ikke fare frem med strenghed og idelige krav, men trøste de svage, at de ikke skal drukne i mismod – de bliver vel med tiden sterkere!»

«Profeten Esajas siger i samme forbindelse om Kristus: «*Han bryder ej knækket rør og slukker ej rygende tandे.*»

Det knækkede rør er de svage og sønderknuste samvittigheder, som let ledes vild på en sådan måde, at de sløves og mister al tro og tillid til Gud. Men Kristus planter ikke sin fod på et sådant rør. Han går varsomt frem for ikke at bryde det helt.»

Den rygende tandē er et om muligt endnu mere talende billede. Selve luen er slukket, men en glød er dog endnu tilbage. Den lyser ganske vist ikke, den ryger kun. Det betegner på træffende måde de skrøbelige sjæle, som så gerne ville både tro og vise deres tro i deres liv, men ingen af delene kan. De kan ikke lade deres lys skinne for menneskené, dog ryger tanden endnu og røber, at glød er der i dem trods alt. Den jammer og klage, som usselhed og synd presser frem af deres hjerte og mund, røber et indre liv, som man ikke finder hos enhver. En sådan rygende tandē vil Kristus ikke slukke, men ved sin munds ånde få til på ny at flamme op. Og enhver, som med evangeliets trøst ligeledes søger at opflamme en sådan svag tro, han *styrker de svage*, som det af den store overhyrde krævedes her. «Den derimod, som ikke med sådant sagtmod omgås de skrøbelige samvittigheder, han er visselig ingen god hyrde.»

(Fra C. O. Rosenius'
«Fårene og hyrden»)
(forts. neste nr.)

Forløsningen i Kristus Jesus

(Rom. 3, 24)

Nylig hørte jeg en predikant tale over dette ordet, og det ble til så stor velsignelse for meg at jeg vil forsøke å skrive ned noen tanker.

Forløsningen er et sjeldent ord i vår språkbruk. Vi pleier å si om en kvinne som får et barn, at hun er forløst, hun er løst fra noe hun har båret på lenge. Det samme kan vi se om våren, når solen tiner opp frost og kulde, og det som synes å være dødt, får nytt liv. Da Gud hadde skapt mennesket, falt det i synd. Ingen kunne bli rettferdig, ikke en eneste en. Gud tenkte da på hvorledes han skulle forløse menneskene, og sendte dem en forløser ved navn Jesus Kristus.

Det står skrevet om menneskene at det var ingen som søkte Gud. Det er en merkelig og forferdelig attest. Spørsmålet ble da hvorledes menneskene skulle få del i den forløsningen som Jesus vant oss, ved sin stedfortredende og forløsende død på korset. Det ble ordnet på den måten at Gud sendte oss sitt ord, som Skriften kaller en livgivende sæd. Denne sæd blir sått i menneskehjertet når Guds Ånd får påvirke det slik at det tar imot ordet i tro. På samme måte som sæden blir til et menneske i mors liv, slik vil også

ordet om Jesus ved ånden bli til et åndelig menneske, et nytt liv, i det menneske som tar imot forløsningen i Kristus Jesus i tro. Men denne Åndens og ordets gjerning i synderhjertet, må føre til en forløsning, som for barnet i mors liv, ellers vil livet komme til å dø. Denne forløsningen kaller Bibelen for gjenfødsel. Uten at vi blir født av Ånden, kan vi ikke se eller komme inn i Guds rike, sier Jesus (Johs. 3. kap.)

Dette er en gjerning som bare Ånden kan utføre, ved Guds ord, ved evangeliet om Jesu forløsning på korset. Og den vil alltid bli gjenomført i smerte, om det enn kan være mer eller mindre smerte for den enkelte. Blander mennesket sine tanker og gjerninger inn her, vil ofte resultatet bli dårlig, og ofte ødelegges et verk Gud har begynt. Særlig hvis man forsøker å presse frem en åndelig fødsel før tiden er inne. Da går det ofte som en misjonær sa en gang: De slår hull på eggene, for å hjelpe kyllingen frem før tiden. Om der da er liv i kyllingen, vil den enten dø eller bli et misfoster. Jeg er redd for at vi har mange slike misfoster i våre kristne forsamlinger i vår tid.

Et barn kan ta skade eller bli øde-

lagt før det kommer så langt at det kan bli født på normal vis, og slik kan det også gå med den livets sæd som Gud sår i menneskehjertene, det kan ødelegges før den åndelige fødsel kan skje. Vi skal her merke oss at når et menneske blir født, så blir det født med alle de naturegenskaper det trenger til et normalt menneskeliv. Ikke alle viser seg med det samme de blir født, men de kommer frem etter som barnet vokser og utvikler seg. Slik er det også med den som er født av Ånden, han har alt det som trenges for å leve med Gud, for å være salig, ved troen på Jesus. Noe av livet og de medfødte egenskaper kommer til syne straks ved fødselen, mens andre først når livet i troen på Guds Sønn vokser og utvikler seg ved å vokse i kjennskap og nåde.

Et menneske som er født, det må få mat, tilsyn og pleie, kjærighet, lærdom, bli ledet, tuktet og trøstet o.s.v. for å vokse og utvikle seg til et menneske som kan bli til glede og nytte i samfunnet.

På samme måte er det med det Guds barn som er født av Ånden, og tar jeg feil når jeg tror at her svikter det mye hos oss Guds folk i dag? Her setter Jesus dem han har kalt til åndelige fedre i arbeidet, og har de ikke et hyrdehjerte som ser sin oppgave, da kan mye galt hende i Guds forsamling.

Vi ber om vekkelse, og det forkynnes til vekkelse, men hva skjer det iblant oss? Da har denne tanke kommet til meg: Det skulle vel ikke være mangel på åndelige fedre som er årsaken, som kan ta seg av de nyfødde Guds barn? Har ikke Gud fått utdanne oss til Åndelige fedre, slik at vi kan bære frem og føde barn inn i Guds forsamling, og svikter vi vår oppgave å fø og vokte Jesu lam slik at de dør på grunn av mangel på tilsyn?

Vi har mange utdannelsestilbud i vår tid. Men hvor mange søker den Guds skole der åndelige foreldre blir født og oppdratt av Gud, til å fø lamma hans, vokte sauene hans, og føre dem frem til «manns modenhet», som Skriften lærer (Efes. 4, 12 - fg.).

Alle er trolig enige om at her er mye veikt kristenliv i dag, og det ser ut for å bli veikere og veikere år for år, etter som de gamle støttene faller bort og få nye kommer til. Undersøker vi så hvor veikheten kommer fra, da vil det sikkert vise seg å ha sin årsak i kostholdet. Livets ord blir ganske visst blandet for mye med verdsighet, og Guds folk skikker seg lik med denne verden. Det har vist seg at der kostholdet er sunt, der vil det også fremstå sunne og sterke kristne.

Ole Rolfsnes

Ein døydde for alle!

«Mildaste Jesus, mitt liv og mi sæla,
Døden på krossen vert rekna som min.»
Slik syng songaren.

Dette er og mitt vitnemål. Kor kan vel slikt ha seg, undrar du? Jau, det er ufortent, ufortent. Gud møtte meg i Ordet sitt, Han etterjaga meg med lovens ord til Han fekk meg i tale. Slik at eg vart einig med Gud om kven eg var: Skuldig og fortapt! Død i synder og overtredelser ifrå Adam. Med eit steinhjarta som ikkje kan forandrast, og i tillegg synder opp igjennom livet heile tida.

Skuldig til å gå fortapt, men ordet frå Gud lyder: «Sjå der Guds lamb, som tek bort verdsens synd.» Det ordet gav liv. Eg fekk venda meg til Gud i min fortapte stiing og ropa om nåde.

Gud overtydde meg om at saka mi var ordna på Golgata, av ein annan person. Den personen var Jesus, Guds Lam!

Då Jesus var i Getsemane, var Han villig å drikka den vreideskåla som Gud rekte Han. For meg vart det slik at då gjorde Han, mine synder til sine. Han opptok dei i seg sjølv, som Han opptok heile verda si synd i seg sjølv.

Jesus gjekk frå Getsemane som den einaste syndaren i Guds augo. Han forsvarde seg ikkje då Han vart forhøyrd. Ikkje eit ord sa Han til sitt forsvar. Mengda ropte: «Krossfest, krossfest!» Jesus forsvarde seg ikkje, for Han var skuldig til døden i vår stad. Me skulle hatt dødsdomen for syndene våre, men me hadde aldri vorte frelste ved det. Det hadde berre vorte død. Det måtte ein heilag og rein til!

Då Jesus vart krossfest hadde Han heile dette umogelege hjarta mitt, skuldbrevet mitt, med seg på krossen. Alle menneske si synd var samla i Jesus på Krossen. Heile slekta døydde med Jesus på Langfredag, og sona synda si. Me døydde for og frå syndene våre i ein annan person, og ved Jesu oppstoda vart det gjort kjent for alle at Gud godtok den frelsa Han sjølv gjorde.

No ropar Gud ut at slekta er skuldfri, Adams brot og fall er oppretta. Det vart ordna på Golgata av Jesus, kven du så er; forholdet ditt til Gud er ordna av Jesus.

«Ein døydde for alle, derfor har dei alle døytt.» 2. Kor. 5, 15.

Ei helsing til deg som les: «Kome då sjeler, ja syndrar alle, Tak imot nåden for synd og for brot! Har me enn alle i Adam mått' falle, Har då vår Frelsar alt saman gjort godt. Er det då rett at dei utløyste trælar, Endå vil fåla den lekkja dei bar? Nei, me vil alle som frikjøpte sjeler lova i fridom vår Gud og vår Far!»

Helsing Sigrid Skutlaberg

Syng for Herren!

*«Hvor mennesker trelle under lovens åk, hører man ingen sang.
Men hvor evangeliet har begynt å få makt, bryter sangen frem av seg selv.»*

C. O. Rosenius

Teltmøter/ møteserie

Det blir teltmøter i Andebu, Vestfold, **27. juni – 5. juli.**

Taler: Reidar Linkjendal. Forskjellige sangkrefter deltar.

Det blir møter i Bygland Bedehus 7. – 16. august.

Alle hjertelig velkomne!

SOMMARSKULE (med årsmøte) på SOLBORG FOLKEHØGSKOLE, Stavanger, 15. – 19. juli 1992

Talarar: Per Bergene Holm, Olaf Klavenæs, Einar Kristoffersen, Reidar Linkjendal, Godtfred Nygård.

Leiarar: Karl B. Bø og Dag Rune Lid.

Prisar: Full pensjon m/ oppreidd seng, kr. 1.180,-/ Full pensjon u/ oppreidd seng, kr. 1.000,-/ Tillegg for enkeltrom, kr. 40,- pr. døgn.

Under 13 år, **1/2 pris**/ Under 4 år, **fritt opphold**.

For teltplass og campingvogn, kr. 55,- pr. døgn.

Familie- og syskenrabatt: Rabatten gjeld deltagarar som har full pensjon. For barn og ungdom under 20 år, skal det berre betalast for dei 2 eldste. Er begge desse over 13 år (vaksenpris), går den eine for 1/2 pris.

Send innmelding **innan 22. juni** til

Ragnar Opstad, Opstadv. 38, 4350 NÆRBØ. Tlf. 04-43 36 85, – med namn og adresse samt alder på alle under 13 år, og for dei som er under 20 år der familie-/syskenrabatten kan nyttast.

Hugs også å sei frå ved innmeldinga om du ynskjer oppreidd seng eller ikkje, og om du ynskjer enkelstrom.

Program blir tilsendt alle som melder seg på.

SOMMARSKULE PÅ IMI STØLEN, Oppdal, 6.-9. august 1992

Talarar: Lars Fossdal, Einar Kristoffersen, Godtfred Nygård,
Magnor Sandvær

Leiarar: Arne Stensø og Lars Fossdal

Prisar: Full pensjon: Over 18 år, kr. 600,-/ 13-17 år kr. 450,-/
8-12 år kr. 360,-/ 4-7 år kr. 240,-/ 0-3 år gratis.

Ta med sovepose eller dyne. Sengesett kan leigast for kr. 50,-. For teltplass/campingvogn, henholdsvis kr. 40,-/ 90,- pr. døgn.

Familie- og syskenrabatt: Gjeld deltagarar som har full pensjon. For barn og ungdom under 20 år skal det berre betalast for dei 2 eldste. Nest eldste går for 1/2 pris.

Send innmelding **innan 11. juli** til

Arne Stensø, 6454 SKJEVIK, tlf. 072-42640, – med namn og adresse samt alder på alle under 20 år.

Program blir tilsendt alle som melder seg på.

Returadresse: Lov og Evangelium, Eklundbk. 11, 3770 Kragerø – Trykk: Øystese Trykkeri a.s.
Vennligst gi eksp. beskjed i god tid ved adresseforandring.